

Sygn. akt: III C 2/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2015r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	sędzia Grażyna Sienicka
Protokolantka:	stażystka Aneta Chjrześciańska

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2015r. w Szczecinie

sprawy z powództwa Prokuratora Rejonowego S. - N. w S. działającego na rzecz A. H.

przeciwko B. S.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego B. S. na rzecz Hospicjum (...) przy ul. (...) w P. kwotę 500 (pięciuset) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 6 września 2014r. ;
- nakazuje pobrać od pozwanego B. S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód jest zwolniony.

Sygn. akt III C 2/15

UZASADNIENIE

29 grudnia 2014 roku Prokurator Rejonowy S. – N.

w S., działający na rzecz A. H., wniósł o zasądzenie od B. S. na rzecz Hospicjum (...) przy ulicy (...)

13 w P. kwoty 500 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 września 2014 roku tytułem świadczenia pieniężnego za doznaną przez A. H. krzywdę i kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazano, że B. S., bezpośrednio po tym jak został skontrolowany przez pracowników Zarządu Dróg i (...) Miejskiego w S. - A. H., R. S. i R. K. dokonał, na portalu społecznościowym (...), znieważającego ich wpisu. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum

w S., wydanym w dniu 3 lipca 2014 roku w sprawie o sygn. akt VK 502/14, B. S. został uznanych za winnego tego, że w dniu 15 października 2013r., za pomocą środków masowego komunikowania się – portalu (...), znieważył R. S., A. H. i R. K. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe tj. przestępstwa z art. 216 § 2 k.k. Powyższe zachowanie pozwanego naruszyło dobra osobiste A. H. takie jak jego godność osobista, konsekwencją czego było wyrządzenie mu krzywdy w wymiarze niemajątkowym, co w świetle treści przepisu art. 448 k.c. uzasadnia przyznanie świadczenia na cel społeczny. Odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia powód domagał się od dnia następnego po upływie terminu płatności zakreślonego w wezwaniu do zapłaty z dnia 27 sierpnia 2014r.

W odpowiedzi na pozew B. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc, że dokonany przez niego wpis nie był skierowany przeciwko konkretnym osobom, a użyte określenia typu „grubas”, „rudzielec” „w okularach”, w żadnej mierze nie pozwalają na identyfikację żadnej osoby. W toku procesu karnego wyjaśnił okoliczności faktyczne sprawy i wyraził skruchę, a orzeczoną karę ograniczenia wolności wykona podczas wakacji, tym samym żądanie zadośćuczynienia pieniężnego należy uznać za nieuzasadnione. Nadto pozwany uczy się i nie posiada żadnego majątku. Pozwany zaprzeczył również zasadności żądania pozwu, wskazując, że A. H. nie wykazał aby doznał krzywdy ani sposobu wyliczenia żądanej kwota.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

A. H., R. S. i R. K. są pracownikami Zarządu Dróg i (...) Miejskiego w S.. Do ich obowiązków należy kontrola biletów w środkach komunikacji miejskiej.

Podczas kontroli dokonanej w październiku 2013r. ujawnili, że B. S. nie korzystając ze środka transportu miejskiego nie posiadał ważnego biletu na przejazd, wobec czego został obciążony opłatą w kwocie ponad 200 złotych. Czynności kontrolne wobec B. S. wykonywał R. K..

W pojeździe byli obecni A. H. i R. S., którzy również przeprowadzali czynności kontrolne, jako trzysobowy zespół.

Niesporne.

Po dokonanej kontroli B. S. zamieścił na portalu społecznościowym (...) dwa wpisy odnoszące się do przeprowadzonej przez A. H., R. S. i R. K. kontroli o następującej treści: „kurwy jebane weszła 10 przejechałem jeden przystanek i mnie ujebali;/Jeden grubas, świnia jak chuj z chlewu wyszedł bo mordę miał ujebaną i rudzielec i przyjeb w okularach w stronę gumieńców od lasu arkońskiego! Jebane pedały” i „poprpsu jak spotkam chuja z rodzina w galaxy to dojadę go na glebie i się skończyć cwelowanie”.

Dowód: wydruki z portalu społecznościowego k. 24 w aktach sprawy V K 502/14.

Treść tego wpisu pozwoliła pracownikom Zarządu Dróg i (...) Miejskiego w S. i znajomym A. H., na identyfikację jego osoby. Była szeroko komentowana zarówno przez jego pracowników jak i znajomych. Jeden z pracowników (...), gdzie zatrudnieni byli wszyscy trzej kontrolerzy, zobaczył wpis i przekazał R. S. i pozostałym członkom trzysobowego zespołu kontrolnego, który przeprowadzał kontrolę informację, że wpis ten istnieje i dotyczy tych właśnie osób.

Dowód: zeznania świadka R. S. k. 41,

zeznania świadka R. K. k. 42,

zeznania A. H. k. 51 akt sprawy tut. Sądu V K 502/14.

A. H. poczuł się znieważony wpisem B. S. i domagał się skierowania przeciwko niemu aktu oskarżenia. Za szczególnie naruszający jego godność osobistą A. H. uznał ten wpis w części, w jakiej B. S. określał go jako homoseksualistę używając określenia „jebane pedały”.

Dowód: zeznania świadka R. S. k. 41,

zeznania świadka R. K. k. 42,

zeznania A. H. k. 51 akt sprawy tut. Sądu V K 502/14.

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum

w S. w Wydziale V Karnym uznał B. S. za winnego tego, że w dniu 15 października 2013 roku, za pomocą środków masowego komunikowania się – portalu (...), znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, R. S., A. H. i R. K. tj. przestępstwa z art. 216 § 2 k.k. i wymierzył mu karę dwóch miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w miejscu wskazanym przez Sąd w wymiarze po 20 godzin każdego miesiąca.

Powyższy wyrok jest prawomocny. Wykonanie kary ograniczenia wolności zostało odroczone do dnia 1 lipca 2015r.

Dowód: kopia aktu oskarżenia przeciwko B. S. k. 5,

odpis wyroku wydanego przez tut. Sąd Wydział V Karny w sprawie V K 502/14 k. 6,]

kopia wniosku kuratora sądowego z dnia 31.12.2014 r. k. 39,

kopia postanowienia Sądu Rejonowego w Choszcznie z dnia 02.03.2015 r. k. 38.

Pismem z dnia 25 sierpnia 2014 roku A. H. zwrócił się do Prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin – N. w S. o wytoczenie na jego rzecz powództwa przeciwko B. S. o zadośćuczynienie w kwocie 500 złotych na rzecz Hospicjum (...)” przy ulicy (...) w P..

Dowód: pismo z dnia 25.08.2014 r. k. 7.

Pismem z dnia 27 sierpnia 2014 roku Prokurator wezwał B. S. do zapłaty na rzecz Hospicjum (...)” przy ulicy (...) w P. kwoty 500 złotych tytułem zadośćuczynienia, zgodnie z treścią przepisu art. 448 k.c. , w terminie 14 dni od daty doręczenia wezwania.

Powyższe wezwanie do zapłaty B. S. odebrał w dniu 1 września 2014 roku.

Pismem z dnia 2 września 2014 roku B. S. odmówił zapłaty. Pismo to wpłynęło do Prokuratury Rejonowej S. – N. w dniu 5 września 2014 roku.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 27.08.2014 r. k. 8,

zwrotne potwierdzenie odbioru wezwania do zapłaty z dnia 27.08.2014r. k. 10,

pismo z dnia 02.09.2014 r. k. 9.

B. S. ma 20 lat. Uczy się w Niepublicznej Artystycznej Policealnej Szkole Muzycznej (...) w P.. Rozpoznano u niego żylaki prawej kończyny dolnej.

Dowód: zaświadczenie nr (...) z dnia 10.03.2015r. k. 35,

karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 16.03.2015 r. k. 36.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zaofiarowane przez strony oraz zeznania świadków R. S. i R. K.. Prawdziwość dokumentów przedłożonych przez strony nie została zakwestionowana, a i Sąd nie powziął zastrzeżeń co do ich wiarygodności, co czyni je przydatnymi do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Złożone przez powoda dokumenty w postaci odpisu wyroku wydanego przez tutejszy Sąd w sprawie V K 502/14 nie dają podstaw do podważenia wiarygodności zeznań przesłuchanych świadków.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się uzasadnione.

Powód wywodził roszczenie z treści przepisów art. 23 k.c. , 24 k.c. i 448 k.c. Zgodnie z treścią przepisu art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści

i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny, o czym stanowi przepis art. 24 § 1 k.c. Stosownie zaś do treści przepisu art. 448 k.c. , w razie naruszenia dobra osobistego, sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się.

W świetle treści cytowanych przepisów art. 23 k.c. i art. 24 k.c. do powstania roszczenia o zadośćuczynienie pieniężnego z tytułu naruszenia dobra osobistego niezbędne jest ustalenie dobra osobistego podlegającego ochronie, o którym mowa w art. 23 k.c. , jego naruszenia i bezprawność działania sprawcy.

Katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty, a zakresem stosowania art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego pojęcie czci w rozumieniu przepisu art. 23 k.c. obejmuje dwa aspekty: zewnętrzny rozumiany jako dobre imię, dobra opinia, dobra sława oraz wewnętrzny przejawiający się w godności osobistej, wyobrażeniu o własnej wartości. Godność osobista jest sferą osobowości, która konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości człowieka i oczekiwaniu szacunku

ze strony innych ludzi. Poczucie to, które jest istotnym elementem psychiki człowieka kształtowane jest przez szereg różnych okoliczności zewnętrznych i jest uwarunkowana historycznie i kulturowo. Jego postacie i rozmiar w istotny sposób zależą od cech psychiki człowieka i od całokształtu jego osobowości. Powoduje to zróżnicowanie poczucia własnej wartości człowieka i naruszenia jego godności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 maja 2014 roku, I ACa 1523/13). Wskazywana zatem przez A. H. godność osobista stanowi prawem chronione dobro osobiste.

A. H. upatruje naruszenia godności osobistej w treści wpisu dokonanego przez pozwanego na portalu społecznościowym (...), którym

w obelżywy sposób opisał jego wygląd, zachowanie oraz odnosił się do orientacji seksualnej. Prawomocnym wyrokiem tutejszego Sądu z dnia 3 lipca 2014 roku (sygn. akt V K 502/14) pozwany został skazany za ten czyn. Zgodnie z treścią przepisu art. 11 k.p.c. ustalenia wydane w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. W świetle treści tego przepisu sąd orzekający w sprawie cywilnej związany jest tylko ustaleniami dotyczącymi popełnienia przestępstwa, a więc okolicznościami składającymi się na jego stan faktyczny, czyli osobą sprawcy, przedmiotem przestępstwa, czynem przypisanym oskarżonemu, które znajdują się w sentencji wyroku. Oznacza to, że sąd rozpoznając sprawę cywilną musi przyjąć, że skazany popełnił przestępstwo przypisane mu wyrokiem karnym, a pozwany nie może bronić się zarzutem, że nie popełnił czynu, za który wcześniej został skazany prawomocnym wyrokiem wydanym w postępowaniu karnym, ani też że czynem tym nie wyrządził pokrzywdzonemu krzywdy.

O naruszeniu dobra osobistego decyduje obiektywna ocena konkretnych okoliczności, nie zaś subiektywne odczucie osoby zainteresowanej. Nie każda bowiem dolegliwość, w postaci doznania przykrości, stanowi o naruszeniu dóbr osobistych, ale tylko taka, która wedle przeciętnych ocen przyjmowanych w społeczeństwie, przekracza próg dozwolonych zachowań i nie jest małej wagi (...). Z założenia tego wynika, że nie może być miarodajny wyłącznie stan uczuć oraz miara indywidualnej wrażliwości powoda, lecz także kontekst społeczny, a zwłaszcza odbiór przypisywanych zachowań danym w środowisku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 1998 r., I ACr 341/96, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 października 2010 roku, ACa 908/10). Przy ocenie natomiast, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, także takiego jakim jest godność człowieka, również przyjmować należy koncepcję obiektywną naruszenia dobra osobistego, ustaloną w płaszczyźnie konkretnego stanu faktycznego, po przeanalizowaniu, czy dane zachowanie, biorąc pod uwagę przeciętne reakcje ludzkie, mogło obiektywnie stać się podstawą do negatywnych odczuć po stronie pokrzywdzonego. Nie można jednocześnie całkowicie wykluczyć subiektywnego odczucia osoby żądającej ochrony prawnej, zależy to jednak od istoty zdarzenia, na które powołuje się osoba uważająca, że jej dobra osobiste zostały naruszone (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 stycznia 2013 roku, VI ACa 1172/12).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że stwierdzone wyrokiem z dnia 3 lipca 2014 roku zachowanie pozwanego naruszało godność osobistą A. H.. Nazwanie go między innymi homoseksualistą, przy użyciu obelżywych słów „Jebane pedały” oraz „dojade go na glebie i się skończy cwelowanie”, mając na uwadze przeciętne ludzkie reakcje, mogło wywołać negatywne odczucia u A. H.. Słowa te bowiem w społecznym odczuciu mają szczególnie negatywne znaczenie, a ich skierowanie wobec mężczyzny ma celu jego poniżenie. Fakt zaś, że przy wykonywaniu czynności służbowych kontroler biletów może spotykać się z negatywnymi ocenami podejmowanych czynności,

w tym również i obraźliwymi słowami nie oznacza, że jest pozbawiony ochrony swojego dobrego imienia. Godność bowiem przysługuje każdemu człowiekowi

i to zarówno w życiu prywatnym jak i podczas wykonywania czynności służbowych. Dlatego też fakt, że obelżywe słowa odnosiły się do oceny zachowania A. H. podczas wykonywania czynności służbowych nie oznacza, że nie doszło do naruszenia jego godności, a nawet jeżeli do tego doszło, to że naruszenie to miało znikomy stopień. Nadto z zeznań świadków R. S. i R. K. wynika, że wpis dokonany przez pozwanego, wbrew jego twierdzeniom, zawierał na tyle charakterystyczne okoliczności zdarzenia i cechy fizjonomii kontrolerów, że możliwa była ich identyfikacja zarówno przez pracowników Zarządu Dróg i (...) Miejskiego w S. jak i przez znajomych z innego środowiska. Pozwolił on również na ustalenie w postępowaniu karnym,

że pokrzywdzonym przestępstwem jest między innymi A. H.. Wpis ten był szeroko komentowany zarówno wśród znajomych kontrolera jak i jego współpracowników. Fakt, że skierowane przez pozwanego, pod adresem A. H., obelżywe słowa zostały przeczytane i były komentowane przez grupę jego znajomych i współpracowników niewątpliwie mógł się przyczynić do spotęgowania negatywnych odczuć, co skutkowało podjęciem przez niego kroków prawnych, w tym zawiadomieniem Policji.

Wskazać również należy, że czyn pozwanego wyczerpuje znamiona przestępstwa. Tym samym, skoro ustawodawca zdecydował się na penalizację takich zachowań, nie sposób uznać, że zachowanie pozwanego może być ocenione jako małej wagi, w kalkulowane w ryzyko zawodowe, a naruszenie godności osobistej jako znikome. Zachowanie pozwanego, które zostały zakwalifikowane jako przestępstwo, przekracza próg dopuszczalnych komentarzy pracy kontrolerów biletów i oceniane obiektywnie, przy uwzględnieniu przeciętnej miary wrażliwości jako brak szacunku, mogło wywołać u A. H. negatywne odczucia psychiczne.

W odniesieniu natomiast do żądania zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany przez pokrzywdzonego cel społeczny wskazać należy, że krzywda,

za którą pokrzywdzony może domagać się zadośćuczynienia na podstawie przepisu art. 488 k.c. , to szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Wbrew stanowisku pozwanego powód wykazał, że zachowanie pozwanego stanowiące jaskrawy przejaw braku szacunku wywołało u niego negatywne odczucia w postaci cierpień psychicznych. Powstało

zatem po jego stronie roszczenie o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Wybór bowiem sposobu, w jaki ma zostać naprawiona krzywda, nie może abstrahować od ciężaru gatunkowego naruszonego dobra, okoliczności i skutków deliktu. Przy naruszeniach błahych, dających się usprawiedliwić okolicznościami, możliwe jest uznanie za wystarczające do usunięcia jego skutków skrucha wyrażona w postępowaniu karnym. Natomiast w przypadku ciężkiej zniewagi, przy dużym natężeniu złej woli sprawcy oraz bez cienia prowokacji ze strony pokrzywdzonego, co miało miejsce w niniejszej sprawie, mamy do czynienia z rażącym naruszeniem dobra osobistego. Dlatego też uznanie, że orzeczona w postępowaniu karnym kara ograniczenia wolności będzie wystarczająca do usunięcia skutków naruszenia dobra osobistego, nie znajduje oparcia w materiale dowodowym sprawy.

W odniesieniu do wysokości żądanej pozwem kwoty wskazać należy, że przepis art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c. pozostawia sądowi orzekającemu swobodę jurysdykcyjną w przedmiocie określania jako odpowiedniej wysokości sumy przyznawanej tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, przy czym wskazuje się na potrzebę wzięcia w tym wypadku pod uwagę rodzaju dobra, które zostało naruszone, a także charakteru, stopnia nasilenia i czasu trwania ujemnych przeżyć spowodowanych naruszeniem. Pozostawiona sądowi orzekającemu swoboda

w ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pozwala również uwzględnić indywidualne właściwości i subiektywne odczucia osoby pokrzywdzonej w rozpoznawanej sprawie. Dla oceny tej nie jest też bez znaczenia stopień winy osoby naruszającej dobra osobiste, cel który zamierzała osiągnąć, podejmując działanie naruszające te dobra i korzyść majątkową, jaką w związku z tym działaniem uzyskała lub spodziewała się uzyskać. Podstawową bowiem funkcją zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych jest funkcja kompensacyjna, a zadośćuczynienie mające wynagrodzić doznaną krzywdę powinno uwzględniać wszystkie jej aspekty w odniesieniu indywidualnie do konkretnego poszkodowanego. Świadczenie to nie może mieć znaczenia tylko symbolicznego, ale nie będąc odszkodowaniem, ma mieć odczuwalną wartość majątkową (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2015 roku, II CSK 334/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 listopada 2014 roku, I ACa 576/14).

Zachowanie pozwanego, z punktu widzenia wskazanych powyżej kryteriów, pozwala na uznanie żądanej pozwem kwoty za adekwatną do rodzaju naruszonego dobra osobistego, charakteru, stopnia nasilenia i czasu trwania negatywnych odczuć u A. H., a wręcz za kwotę rozsądnie wyważoną. Wpis naruszył podstawowe dobro prawne jakim jest godność osobista. Jego treść zaś, dostępna dla dużej liczby osób na portalu społecznościowym, szczególnie obelżywie odnosiła się do cech fizjonomii powoda i jego orientacji seksualnej, była komentowana zarówno w środowisku zawodowym jak i prywatnym. Komentowanie tego wpisu przez wiele osób potęgowało negatywne odczucia u powoda. Kwota zatem jakiej domagał się na cel społeczny Prokurator nie jest wygórowana i z pewnością nie pozostaje w dysproporcji do naruszanego dobra osobistego i wynikłej stąd krzywdy. Fakt zaś, że pozwany nie posiada własnych środków finansowych na dokonanie zapłaty nie zwalnia go z odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych powoda. W dacie zdarzenia pozwany był osobą pełnoletnią, winien mieć zatem świadomość tego, że obelżywe, niegodne i wulgarne, naruszające przepisy prawa karnego wpisy na portalu społecznościowym, mogły naruszyć dobra osobiste kontrolerów, z czym wiąże się odpowiedzialność cywilną.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przesłuchanie go w charakterze strony na okoliczność jego sytuacji życiowej i finansowej, albowiem dowód ten uznał za zbędny, zaś okoliczności sprawy, za wyjaśnione w pełnym zakresie.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził na rzecz Hospicjum (...)” przy ulicy (...) w P. kwotę 500 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 września 2014 roku .

Roszczenie o odsetki znajduje swoje oparcie w treści art. 359 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02, Lex nr 82271). W wypadku zadośćuczynienia uprawniony może żądać zasądzenia odsetek w zasadzie od chwili zgłoszenia żądania. Zarówno odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie

za krzywdę stają się bowiem wymagalne po wezwaniu obowiązanego do spełnienia świadczenia odszkodowawczego - art. 455 § 1 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 kwietnia 2014 roku, V ACa 135/14). W rozważanym przypadku pozwany został wezwany do zapłaty zadośćuczynienia pismem z dnia 27 sierpnia 2014 roku. W treści wezwania do zapłaty termin płatności oznaczono na 7 dni od dnia otrzymania wezwania do zapłaty. Pozwany pismo to odebrał w dniu 1 września 2014 roku, a zatem winien dokonać zapłaty do dnia 8 września 2014 roku. Pismem datowanym na 2 września 2014 roku, doręczonym Prokuraturze Rejonowej S. – N. w S. 5 września 2014 roku, pozwany odmówił zapłaty, a zatem powód może domagać się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia 6 września 2014 roku.

Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 30 złotych tytułem opłaty od pozwu, której wnoszący pozew Prokurator Prokuratury Rejonowej Szczecin – N. w S. nie miał obowiązku uiścić, na podstawie przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity z 2014 roku, poz. 1025 ze zmianami).

Sędzia Grażyna Sienicka